

Udateret, august 1959

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Arthur Køpcke

FAKTA

Dokumenttype:

Udklipsbog

Dateringsbegrundelse:

De første udklip vedrører Barlach

Heuers udstilling, som åbnede den 29.
august i Galerie Køpcke.

Afsendersted:

København

Arkivplacering:

Aros, Arthur Køpckes Arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Udklip og signaturer vedrørende udstillinger i Galerie Køpcke fra 1959 til
1960 og enkelte løse udklip vedrørende Maj-udstillingen 1961 m.m.

A. R. P. JACCARD
MALEZ

GENEVE, DEN 6. AUGUST 1929
27 RUE ANGEVINE

*Det vil være mig en glæde, dersom De ville komme til stede ved åbningen
af min udstilling af malerier, alterbilleder, pasteller, tempera og tegninger i
Den Frie Udstillings lokalitet, onsdag den 12. august 1929 kl. 16-18.*

Deres erholdige

J. Jaccard

Karen Zahle
Arbeitet
offen Fischengade 56 ✓
K

Peter Encke
% D. Thinner
Nov 6 B. V.

Hanne Engel
General Bahnmeng 13
Niederrhein - F.

Ulla Kaufmann
Ordning på St. Malare
Tlf. Malare 214
Jäm. med. Vikten förtygande S. K.

P. Ekmann. Bruckwägen 22 Masken.
Akarp. tot.

Kaj Dye Audiecyzm 11A balant
lps 777882

*1920 JERUSALEM

UDSTILLINGER:

PARIS - NEW YORK

TEL AVIV 61, a.

BILLEDER I SAMLINGER:
FRANKRIG - ISRAEL

FRANKRIG - ISRAEL
ROCKEFELLER FOUNDATION
bl. a.

VERNISSAGE LØRDAG 12. SEPT. KL. 12-18

HANNA
BEN DOV
PARIS
VISER
MALERIER
12.-25. SEPT.
1959

AKTUELT

11 SEP 1959

KUNSTNYT

Den berøskte malerhøje Hanshøj Be-
dyr har i næsten femten år på en tal-
stilling i Galeriet Kjøpke, Lørdag-
de 12.

Berlingske Tidende

11 SEP 1959

Sein jüdisches mütterliche Waisenhaus hat
 dort 22 Kammern verteilt im Park. Die genaue
 Lage ist der Verwaltung noch unbekannt
 wegen unzureichender Aufklärung der
 Gasse. Nachher, Lemberger. Dem Finder
 wird im 12. 12. 1944.

Jødisk kunstnerinde

Hanna Ben Doy's udstilling

[illegible]

Hanna Ben Dov

En smukket maleriede boad i Paris, Hanna Ben Dov, udstiller i Galleri Kjøpke, Læderstræde 17. Hun maler hovedsageligt opstillinger med oranger, stalle og kender, og hun arrangerer disse hjemlige ting på lærerred på samme frodige og friske måde som et vildtendekke.

Hendes pensler, der løber let, kapper og mylder af farver og former, og som hun føler frem og tilbage, er ikke blot, at de fremkommer at ligne i lærerredet glas, og hendes penslering bliver på den måde en blødsindfald, hvis glæde lige forbereder om en smule glæde over nære, materielle ting.

At denne glæde kun sjældent bliver, og at hendes afstand til glæde og kun sjældent bliver til kraft, skyldes sandsynligvis at den beredende, skænderige, afkørende indstilling, som hun har, og som hun prøver på hendes maleri.

J. T. Th.

Colaptes auratus. Hvidovre Strandvej 101.
Asta 5345 mda 5-7

Arling Nielsen, Willmøsevej 12,

John Roos Dithmer.
Nansøvej 31 a 1/2 Thomsen.

Harou Peer Johannes Olaf
Hans - Ballypmsins godt soiv
Vilh. V.

TRYKSAG

DICKSON
REEDER
PARIS
30. SEPT. —
9. OKT.
1959
KL. 11-18

GALERIE KØPCKE . COPENHAGEN . LÆDERSTRÆDE 17

SUSANA
SIMON
PARIS

MALERIER

VERNISSAGE 10 OKTOBER KL. 12-18

ÅBEN
10. OKT. -
23. OKT. 59
KL. 11-18

Hela Kestberg
Rosengårds allé 55 I

Hendrik
Hulbergsgade 16

blomning hestet
P. Bongstvej 26X RT

Robert Schuster

Vordensbrunnweg 66

Wasservald

(væd Lufphen)

Hollands

Dr. W. Müller

Sensu 13.10.59

24-10-59

HELD & LYKKE

W. T. T. T. T.

SAN AGUSTIN

MALLORCA

P. Bongstvej

Teemu
Morten Christgaard
Nyhavn 37 - B54416
Sam Kanu
Lufvejle 3te R.S.

SERGE CHARCOTON
14, Rue Tolpatoz
Paris 15^e

MAISON
MARCEL-DE-POISSONNIERE
RUE
PIERRE OSTERBYE
Rue Jeanne d'Arc 10, V.
15^e 1002

GALERIE PHILADELPHIE
48 RUE DE SEINE, PARIS 6
MEDICIS 53-64

THEO WILHELM HAMBURG 1912

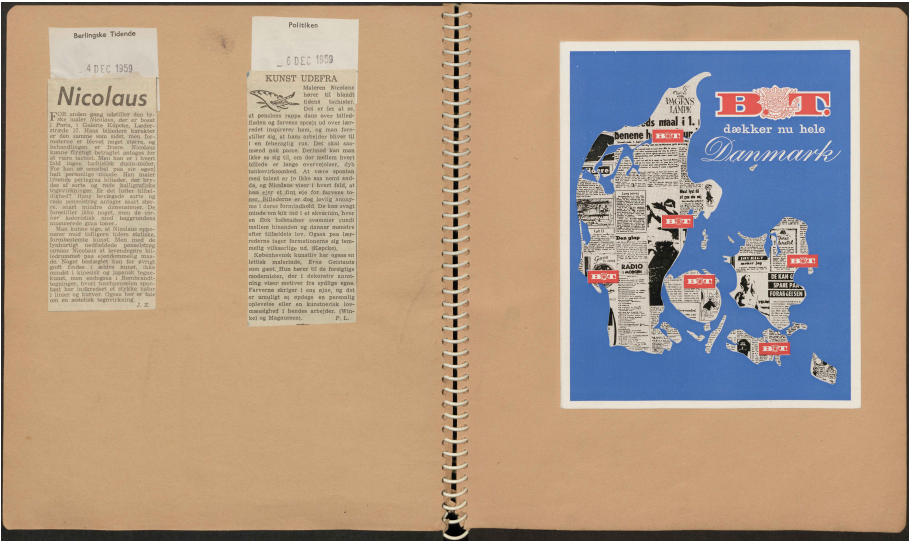
Første abstrakte malerier i 1932
Udstillinger i Hamburg og Lübeck
Soldat 1940-44 / 1944-49 krigsfange i Sibirien
Derefter udstillinger (bl. and.) i:
Hamburg - Frankfurt - Bremen -
Deutscher Künstlerbund

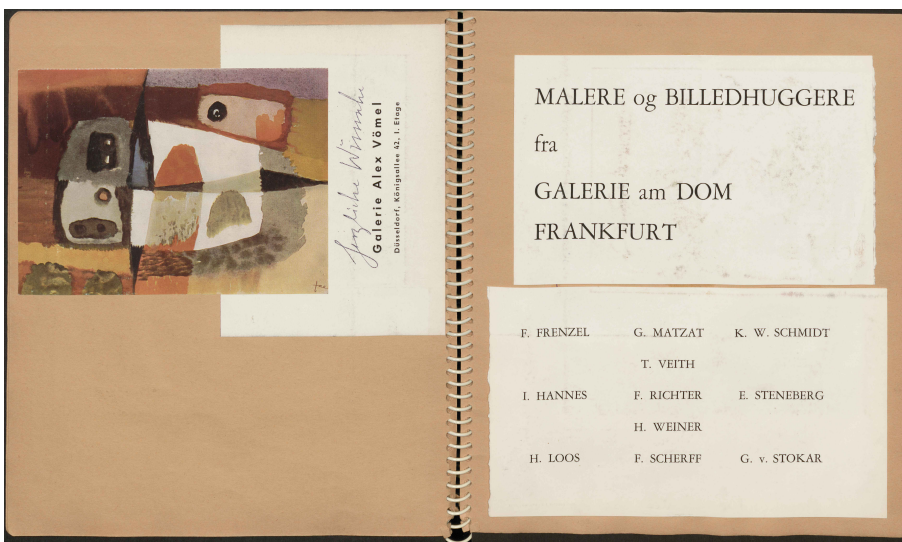

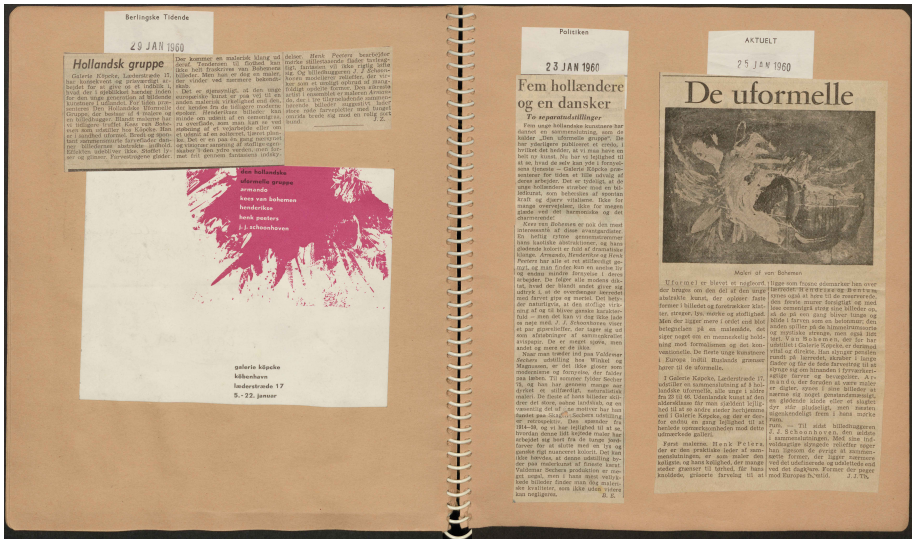
MALERIER

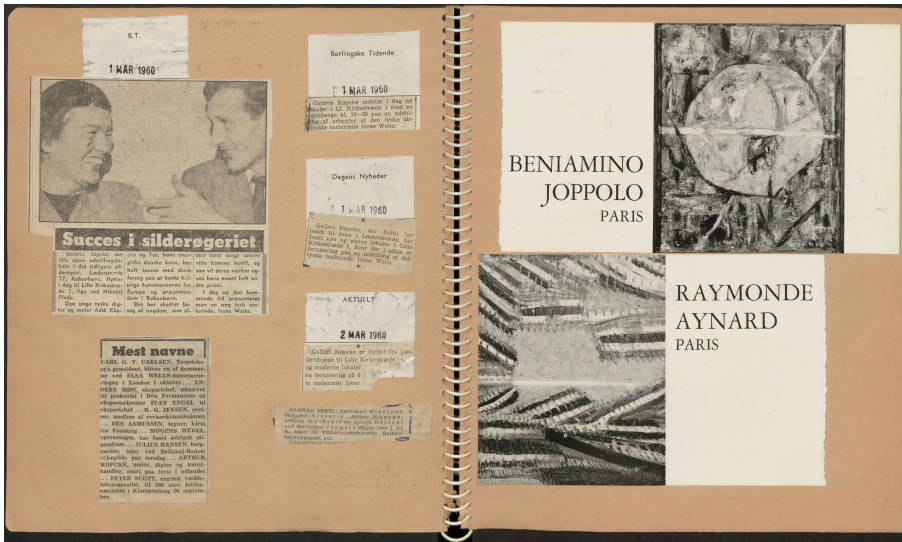
VERNISSAGE 24. OKTOBER KL. 14-18

ÅBEN
24. OKT. —
6. NOV. 59
KL. 10—17

B. ROSENKILDE NIELSEN
Antenn. Radiator.
La Société des Télé. De Lignes De Danemark.
Les Câbles Marit. De Danemark.
Les Câbles Marit. De Danemark.
Les Câbles Marit. De Danemark.
Les Câbles Marit. De Danemark.
Les Câbles Marit. De Danemark.
Les Câbles Marit. De Danemark.

Staden, Danmarks
Telefon
København 17
Bld. 1778

A. C. BANG
KØB. HOF. HANTVÆR
KØB. HOF. HANTVÆR
KØB. HOF. HANTVÆR
KØB. HOF. HANTVÆR
KØB. HOF. HANTVÆR
KØB. HOF. HANTVÆR
KØB. HOF. HANTVÆR

Sophiegade 4
K.
Ell. Gram-Hansen

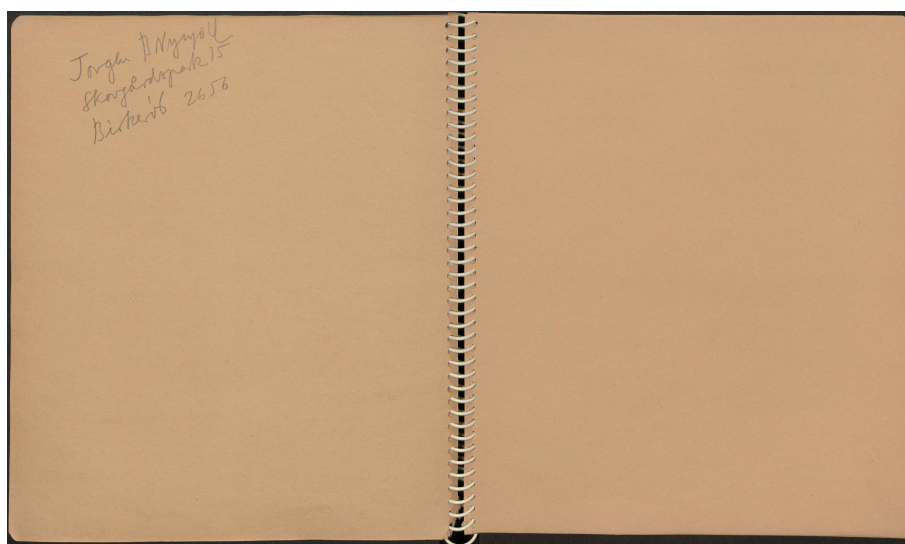
Amis Juel - Tårnsgade 22 II
to mallerup - (ny 4135)

Ny Gøttinger 10 bld. Pa. 1028.

Ny Tønder Ravnkilde, Børgersgade 144 st. 10,
N. 11
(to la. facot la bld. N. 6 dundersen Bæl -
brand 137, N. - DAE 7748)

Pott Vad, Trævangst 9, Glostrup.

Johan Falk-Lund
Kualsild 3
K

Tough Nylon
Showercap 15
Bike 2656

VERNISSAGE 6. APRIL KL. 18-21

ARMANDO
BEDARD
BOHSKY
VAN BOHEMEN
S. DELAUNAY
HENDERIKSE
HENK PEETERS
THEO KLEGG
KOPFKE
RUPA
MERTZ
OTTO NIEBL
NICOLAIS
SCHOOHHOVEN
SPINDL
TERBOOS
THAVAN
RICH WINTERH
log merge f.)

Lolland-Falsters Social-Dem.
(Nakskov)

19 MAI 1961

Man arbejder selv med på skulpturerne på Maj-
udstillingen, eller man ser sig selv — i et spejl.

— Det er temmelig — gør Sids gamle
og Rikke, siger den tynde blinde
af Aarhus Kjøpekø. I denne
blandt hans skulpturer på den 27-
fjorde Mønstertilling i Høveds-
bælt. Havde på Frederiksberg er en
Jensens (en, en publikum selv har
for en gode bevægelse. Det er et stort
stykke i den, han har siddet ting og
— ferskvands bærskene, Økonomi,
flasker, cykelstæ, en vildeste, en
meddel osv. og smadderens vil ma-
gnet livrig til en varde ned. Når man
ikke beskæftiger sig med udsænk-
ningen til daglig, er det svært selv at
prøve.

[illegible]

Et af Berge Jørgensens arbejder
på Hofudstillingen.

Detto virker mere som eksperimenter for hans egen fornøjelse.

Impulsive tapper
Men der er også dem, der ikke
spejler sig på det above.
overraskende. Der er den abstrakte
Mogens Ralle, der har abstrak-
te sine himmellagere, sine menneske-
og sine huse. I hans nye billeder vil
de kun lov til at være bag gardinet.
Hvis er dog stadig interessant. Man
kan, Grethe Ralle, udvælge
af sine abstrakte tapper. De virker
impulsive, hvilket egentlig er for-
hævede i betragtning af den lange
tid, ryk-venner tager. Børge
Jørgensen har blandt sine men-
tal-skulpturer en af menneske-
skulpturens opstilling. Den virker som

et Mogens Halle-billede i skulptur. Kæstede hovedet, stillereds kroppe — som alligevel portrætter.

Bent Gøtzlihus er en markant billedkunstner af udsøgt raffinement, navn kendetegnet af størrelse og indhold. Der er vidt skud med næppe skæmmende træk. Billedet med solbrændt glas, i et af hans billeder — det er nok det bedste.

Knud Møhlhousen arbejder på Loubrant-museet i Humlebæk, men de alligevel tid til at male. Et mindre antal billeder i hvert fald, har vise han fine. »Komposition«-kalder han sine ting — en uspenning af linier. Men der er en renhed og en harmoni, som er betagende.

De måske mest betagende med på Møhlhousens. Der er en af de tidligere abstrakte. Frankens

SYLVESTER HVID
KØBENHAVN K.

Nordsjællands Soc.-Dem.
(Hillerød)
Helsingør Social-Demokrat
Roskilde Social-Demokrat

18 MAJ 1961

Spræl og „terapi“

Man arbejder selv med på skulpturerne på majudstillingen, eller man ser sig selv — i et spejl

— Det er terapi — gør folk sunde og raske, siger den tyske billedhugger Arthur Köpcke leende.

Blandt hans skulpturer på den nyåbnede Majudstilling i Haveselskabets Have på Frederiksberg er en levende én — en, publikum selv har lov at gøre færdig. Det er et stort stykke træ, han har slået ting op på — forsolvede børnesko, theskeer, flasker, cykellåse, en millionmarkseddel osv., og anmelderen var meget ivrig til at være med. Når man ikke beskæftiger sig med udøvende kunst til daglig, er det sjovt selv at prøve.

— Selve handlingen er det, der betyder noget, siger Köpcke. Når tingene kommer på udstilling, hænger de bare på væggen. Nu kan folk selv mærke, hvad handlingen er. Og den, der bare vil sætte tingene pænt sammen, den, der bare tænker, at en blå vil passe pænt dér, bliver nødt til at samle de ting op igen, han fik til at falde ned ved at slå andre op. Også han bliver sat i gang.

Spræl er Majudstillingen denne gang i højere grad end før. Havens påtugle og blomster er ikke som tidligere år trukket ind i arrangementet. Man har nøjedes med at trække publikum ind i det. Det gælder også for Randers-maleren Svend Dalsgaard. Blandt hans snurrigheder her er et spejl — hans egen indsats består i, at han har anbragt en skrue midt i spejlfaladen, og publikum får så selv lægge hoved til. Det er jo en slags naturalisme.

Andre af hans billeder består i enkelte tal, næsten skjult i en ensfarvet billedflade.

Man tænker på den store ændring fra hans tidligere, mere fornemmel-sesyldte maleri og får lyst til at spørge ham, hvorfor denne forandring er sket.

— Det er billedets nye udseende, De mener, er det nævneværdigt nyt? siger han.

— Det synes jeg.

— Nu efterhånden er det ikke nyt for mig. Jeg har arbejdet med det i halvandet år. Men ændringen var simpelthen en nødvendighed for mig. En form for naivisme, en tilbagevenden til primitive ting. Skruerne er et præcisionspunkt i billedet.

Hvad skal man sige til den nye Dalsgaard? Man kunne bedre lide ham før. Han sagde mere til andre. Dette virker mere som eksperimenter for hans egen fornøjelse.

Impulsive tæpper

Men der er også dem, der ikke specielt tænker på det sjove, det overraskende. Der er den abstrakte Mogens Balle, der har sløret sine himmellegemer, sine mennesker og sine huse. I hans nye billeder får de kun lov til at ulme bag gardinet. Han er dog stadig interessant. Hans kone, Grethe Balle, udstiller to af sine abstrakte tæpper. De virker impulsive, hvilket egentlig er for-bavsende i betragtning af den lange tid, rydvævning tager. Børge Jørgensen har blandt sine metal-skulpturer en af mennesker i akrobatisk opstilling. Den virker som

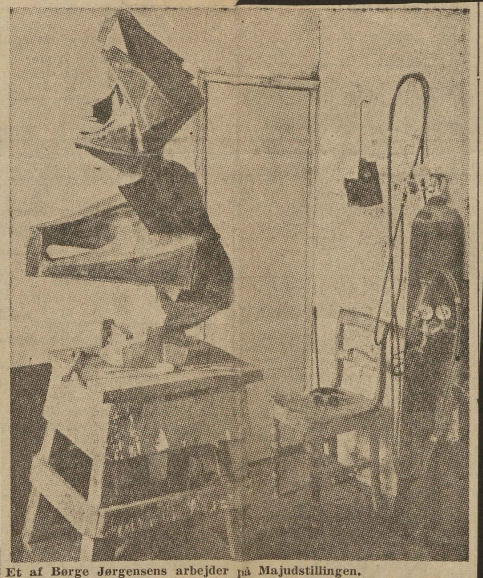
Bent Galatius er en mærkelig blanding af udvendigt raffinement, naiv barnlighed og stormende sind. Der er vild skov med næppe skelnelige træer, blandet med soledgangen, i et af hans billeder — det er nok det bedste.

Knud Mühlhausen arbejder på Louisiana-museet i Humlebæk, men får alligevel tid til at male. Et mindre antal billeder i hvert fald; her viser han fire. »Komposition« kalder han sine ting — en uspændende titel. Men der er en rønfærdighed i dem, en kirkerudeagtig ro.

En række andre kunstnere er med på Majudstillingen. Der er en af de tidligste abstrakte, Francisca Clausen fra Åbenrå. Hun er stadig abstrakt, men lever af at male portrætter. Måske denne kombination gør, at hendes abstraktioner ikke viser en særlig sammenhæng. Poul Vandborg fra Risø ved Roskilde har en række små, beskedent virkende skulpturer med. Per Lütken fra Holmegaards Glasværk ved Næstved udstiller glas, smagfuldt opsat. Men det decideret smagfulde hører ikke så meget hjemme på Majudstillingen, og det orientalske præg i hans glas, små tuschmalerier i det gennemsigtige materiale, som man fik en fornemmelse af hos ham sidste år, giver opstillingen ingen muligheder for at fornemme.

Det er jo foreldet, det med Köpckes skulpturer, kommenteres udstillingen af mange besøgende. For 50 år siden begyndte man også på den slags. Det er rigtigt nok, men — de er med til at give udstillingen et levende præg. Uanset positivt eller negativ holdning til de enkelte kunstnere går man der gerne.

VIRTUS SCHADE

Et af Børge Jørgensens arbejder på Majudstillingen.

SYLVESTER HVID

AFD. FOR BLADUDKLIP
FREDERIKSBERGGADE 21
TELEFONER 7016 & 7017
K Ø B E N H A V N K.

Horsens Social-Demokrat

15 MAI 1961

Spræl og terapi...

Man arbejder selv med på skulpturerne på Majudstillingen, eller man ser sig selv — i et spejl

— Det er terapi — gør folk sunde og raske, siger den tyske billedhugger Arthur Köpcke leende.

Blandt hans skulpturer på den nyåbnede Majudstilling i Haveselskabets Have på Frederiksberg er en levende én — en, publikum selv har lov at gøre færdig. Det er et stort stykke træ, han har slået ting op på — forslivede børnesko, theskeer, flasker, cykellåse, en millionmarkseddel osv., og anmelderen var meget ivrig til at være med. Når man ikke beskæftiger sig med udøvende kunst til daglig, er det sjovt selv at prøve.

Selve handlingen er det, der betyder noget, siger Köpcke. Når tingene kommer på udstilling, hænges de bare på væggen. Nu kan folk selv mærke, hvad handlingen er. Og den, der bare vil sætte tingene pænt sammen, den, der bare tænker, at en blå vil passe pænt dér, bliver nødt til at samle de ting op igen, han fik til at falde ned ved at slå andre op. Også han bliver sat i gang.

Spræl er Majudstillingen denne gang i højere grad end før. Havens påfugle og blomster er ikke som tidligere år trukket ind i arrangementet. Man har nøjedes med at trække publikum ind i det. Det gælder også for Randers-maleren Svend Dalsgaard. Blandt hans snurrigheder her er et spejl — hans egen indstus består i, at han har anbragt en skrue midt i spejlfaden, og publikum får så selv lægge hoved til. Det er jo en slags naturalisme.

Andre af hans billeder består i enkelte tal, næsten skjult i en ensfarvet billedflade.

Man tænker på den store sendring fra hans tidligere, mere forenklede og stilfulde maleri og får lyst til at smage ham, hvorfor denne forandring er sket.

— Det er billedets nye udseende, De mener, er det nævneværdigt nyt? siger han.

— Det synes jeg.

— Nu efterhånden er det ikke nyt for mig. Jeg har arbejdet med det i halvandet år. Men sendringen var simpelthen en nødvendighed for mig. En form for naivisme, en tilbagevenden til primitive ting. Skruerne er et præcisionspunkt i billedet.

Hvad skal man sige til den nye Dalsgaard? Man kunne bedre lide ham før. Han sagde mere til andre. Dette virker mere som eksperimenter for hans egen fornøjelse.

Impulsive træpper

Men der er også dem, der ikke specielt tænker på det sjove, det overraskende. Der er den abstrakte Mogens Balle, der har sløret sine himmellegemer, sine mennesker og sine huse. I hans nye billeder får de kun lov til at ulme bag gardinet. Han er dog stadig interessant. Hans kone, Grethe Balle, udstiller to af sine abstrakte træpper. De virker impulsive, hvilket egentlig er forbeholdende i betragtning af den lange tid, ryd-vævning tager. Børge Jørgensen har blandt sine metal-skulpturer en af mennesker i akrobatiske opstilling. Den virker som et Mogens Balle-billede i skulptur.

Kantede hoveder, stillerede kroppe — men alligevel portrætter.

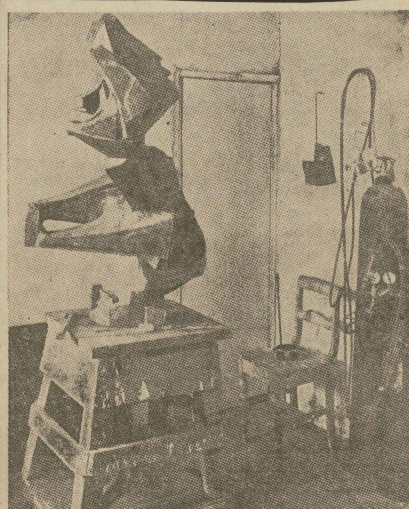
Bent Galatius er en mærkelig blanding af udvendigt raffinement, naiv barnlighed og stormende sind. Der er vild skov med næppe skelnelige træer, blandet med solnedgangen, i et af hans billeder — det er nok det bedste.

Knud Møhlhausen arbejder på Louismuseet i Humlebeak, men får alligevel tid til at male. Et mindre antal billeder i hvert fald; her viser han fire. »Komposition« kalder han sine ting — en uspendende titel. Men der er en renfærdighed i dem, en kirkerudeagtig ro.

En række andre kunstnere er med på Majudstillingen. Der er en af de tidligste abstrakte, Francisca Clausen fra Åbenrå. Hun er stadig abstrakt, men lever af at male portrætter. Måske denne kombination gør, at hendes abstraktioner ikke viser en særlig sammenheng. Poul Van d'borg fra Ris ved Roskilde har en række små, beskedent virkende skulpturer med, Per Lulken fra Holmegaards Glasværk ved Næstved udstiller glas, smagfuldt opsat. Men det decideret smagfulde bliver ikke så meget hjemme på Majudstillingen, og det orientalske præg i hans glas, små tuschmalier i det gennemgigtige materiale, som man fik en fornemmelse af hos ham sidste år, giver opstillingen ingen muligheder for at fornemme.

Det er jo forældet, det med Köpckes skulpturer, kommenteres udstillingen af mange besøgende. For 50 år siden begyndte man også på den slags. Det er rigtigt nok, men — de er med til at give udstillingen et levende præg. Uanset positiv eller negativ holdning til de enkelte kunstnere går man der gerne.

VIRTUS SCHADE

Et af Børge Jørgensens arbejder på majudstillingen

SYLVESTER HVID
AFD. FOR BLADUDKLIP
FREDERIKSBERGGADE 21
TELEFONER 7016 & 7017
K Ø B E N H A V N K.

Aftenposten
(Skive Social-Demokrat)

15 MAJ 1961

Spræl og terapi

Man arbejder selv med på skulpturerne på majudstillingen,
eller man ser sig selv — i et spejl

— Det er terapi — gør folk sunde og raske, siger den tyske billedhugger Arthur Köpcke i Leende.

Blandt hans skulpturer på den ny-åbnede Majudstilling i Haveselskabets Have på Frederiksberg er en levende én — en, publikum selv har lov at gøre færdig. Det er et stort stykke træ, han har slået ting op på — forsøvelde børnesko, theskeer, flasker, cykellåse, en millionmarkseddel osv., og anmelderen var meget ivrig til at være med. Når man ikke beskæftiger sig med udsøvede kunst til daglig, er det sjovt selv at prøve.

— Selve handlingen er det, der betyder noget, siger Köpcke. Når tingene kommer på udstilling, hænger de bare på væggen. Nu kan folk selv mærke, hvad handlingen er. Og den, der bare vil sætte tingene pænt sammen, den, der bare tænker, at en blå vil passe pænt dér, bliver nødt til at samle de ting op igen, han fik til at falde ned ved at slå andre op. Også han bliver sat i gang.

Spræl er Majudstillingen denne gang i højere grad end før. Havens påfugle og blomster er ikke som tidligere år trukket ind i arrangementet. Man har nøjedes med at trække publikum ind i det. Det gælder også for Randers-maleren Svend Dalsgaard. Blandt hans smurrigheder her er et spejl — hans egen indsats består i, at han har anbragt en skrue midt i spejlfladen, og publikum får så selv lægge hoved til. Det er jo en slags naturalisme.

Andre af hans billeder består i enkelte tal, næsten skjult i en ensfarvet billedflade.

Man tænker på den store ændring fra hans tidligere, mere fornemmelssesfyldte maleri og får lyst til at spørge ham, hvorfor denne forandring er sket.

— Det er billedets nye udseende, De mener, er det nævneværdigt nyt? siger han.

— Det synes jeg.

— Nu efterhånden er det ikke nyt for mig. Jeg har arbejdet med det i halvandet år. Men ændringen var simpelthen en nødvendighed for mig. En form for naivisme, en tilbagevenden til primitive ting. Skrueene er et præcisionspunkt i billedet.

Hvad skal man sige til den nye Dalsgaard? Man kunne bedre lide ham før. Han sagde mere til andre.

Dette virker mere som eksperimenter for hans egen fornøjelse.

Impulsive tæpper

Men der er også dem, der ikke specielt tænker på det sjove, det overraskende. Der er den abstrakte Mogens Balle, der har sløret sine himmellegemer, sine mennesker og sine huse. I hans nye billeder får de kun lov til at ulme bag gardinet. Han er dog stadig interessant. Hans kone, Grethe Balle, udstiller to af sine abstrakte tæpper. De virker impulsive, hvilket egentlig er forbavsende i betragtning af den lange tid, rydvævning tager. Børge Jørgensen har blandt sine me-

tal-skulpturer en af mennesker i akrobatisk opstilling. Den virker som et Mogens Balle-billede i skulptur. Kantede hoveder, stiliserede kroppe — men alligevel portrætter.

Bent Galatius er en mærkelig blanding af udvendigt raffinement, naiv barnlighed og stormende sind. Der er vild skov med næppe skelnelige træer, blandet med solnedgangen, i et af hans billeder — det er nok det bedste.

Knud Mühlhausen arbejder på Louisiana-museet i Humlebæk, men får alligevel tid til at male. Et mindre antal billeder i hvert fald; her viser han fire. »Komposition« kalder han sine ting — en uspænd-

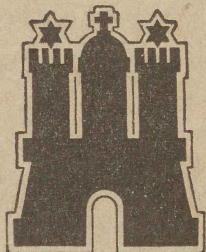
de titel. Men der er en renfærdighed i dem, en kirkerudeagtig ro.

En række andre kunstnere er med på Majudstillingen. Der er en af de tidligste abstrakte, Francisca Clausen fra Åbenrå. Hun er stadig abstrakt, men lever af et male portrætter. Måske denne kombination gør, at hendes abstraktioner ikke viser en særlig sammenhæng. Poul Vanboeg fra Risø ved Roskilde har en række små, beskedent virkende skulpturer med. Per Lütken fra Holmegaards Glasværk ved Næstved udstiller glas, smagfuldt opsat. Men det decideret smagfulde hører ikke så meget hjemme på Majudstillingen, og det orientalske præg i hans glas, små tuschmalier i det gennemsnitlige materiale, som man fik en fornemmelse af hos ham sidste år, giver opstillingen ingen muligheder for at fornemme.

Det er jo forældet, det med Köpckes skulpturer, kommenteres udstillingen af mange besøgende. For 50 år siden begyndte man også på det slags. Det er rigtigt nok, men — de er med til at give udstillingen en levende præg. Uanset positiv eller negativ holdning til de enkelte kunstnere går man der gerne.

VIRTUS SCHADE

Montag, 4. August 1958

HAMBURG

Stadt und Land

Allee

Wir Hamburger haben Plätze, Straßen, Bahnen, Wege, Twieten, Gänge, Redder, Kampe. Nur Gassen haben wir nicht. Dafür besitzen wir Alleen. Eine heißt schlichtweg Allee und führt zum Bahnhof Altona. Waren die Altonaer seinerzeit zu bequem oder zu stolz, ihr noch ein schmückendes Beiwort zu geben? Eine andere nennt sich wenigstens Große Allee und führt zum Berliner Tor.

Kein Zweifel, es sind Alleen. Sie haben oder hatten jedenfalls das, was zu einer richtigen Allee gehört: zwei Fußsteige, zwei Fahrbahnen und eine baumbestandene Promenade in der Mitte.

Keiner aber lasse sich durch das Wort Allee täuschen. Denn es gibt solche und solche. Da ist zum Beispiel die Luisenallee in Harvestehude. Sie verbindet den Mittelweg mit der Heimhuder Straße und ist doch nichts weiter als ein langgestreckter Hinterhof. Dann gibt es in Eimsbüttel eine Sophienallee. An ihr sind allenfalls zwei Behelfsheime und ein Fabrikschornstein bemerkenswert.

Wer ist nur darauf gekommen, sie Allee zu nennen? Wir Hamburger neigen doch sonst nicht zu Hochstapeleien. Man stelle sich vor, ein Fremder mit den üblichen Alleevorstellungen hört Luisenallee, läßt sich durch dieses stolze Wort zu einem Spaziergang dorthin verlocken und gerät in einen Hinterhof. Was soll er von uns denken!

Mit Redder kann er gar nichts anfangen. Das ist nicht weiter gefährlich. Aber Allee? — Das verpflichtet.

Bibulus

Costern:

er Freytag, d

E

Häuser
I... für
geworden
stören, ha
zu suchen!
Hamburger
eines Plan
genau auf
men von St.
ein 55 Meter
errichten. E
jedoch nichts
Mut der Stad
zu rühren. Fas
daß diese Fr
werden und
schließen“ an
werden sollte

„Es geht da
satzfrage, ob
häuser über
historischer
lassen darf.
nen dies ab
die Fortsetz
deuten. Hor
die Per... he
nicht e... a u
zulassen. Ha
nicht New Y
26. Juli, als
der Brücke
dem Nikola
haus zu ern

„Hambur
aber doch
schrieb d
Brief die
Stil“ gab
rum so
man, d
Hambur
gen Zeit
frage, ob
gehören

Die Ti

Zwa
Neue
wer
der
ein
m
s

Kurz referiert

WORPSWEDE

Ein Maler aus Algerien

Der Kontrast ist immerhin beträchtlich. Wer in diesen Tagen durch das Moor und die Heide nach Worpswede, dem Domizil der „alten Worpsweder“, wandert und sich von den Verhältnissen und den malerischen Düsternissen dieser Landschaft „einstimmen“ läßt, sieht sich in Worpswede selbst plötzlich zu schwereloser Heiterkeit aufgefordert.

Der Magier, der dem „genius loci“ Hohn spricht und inmitten dieser Landschaft seine durchlichteten Farbpoesien ausbreitet, ist Abdallah Ben-Antar. Ein junger Algerier aus Paris. Die um die Pflege der modernen Kunst verdiente Galerie Netzel hat damit ihrer unlängst eröffneten „modernen galerie“ schon ein bedeutendes Verdienst gesichert.

Abdallah Ben-Antar verschont seine Freunde mit akademischen Folklorismen aus seiner Heimat. Andererseits hat er sich keineswegs den Stilformen des Abendlandes bedingungslos unterworfen. Seine Bedingung: das Recht auf die Darstellung eines eigenen Lebensgefühls in Chiffren und Farben aus dem Gefühl seiner Rasse.

Ben-Antar hat sich, wie die Ausstellung zeigt, die Aneignung des abendländischen Stilarsenals nicht leicht gemacht. Noch um 1933 malte er streng strukturierte Bilder in der Nachfolge Picassos und sorgfältig getupfte Kompositionen in der Nachfolge Klees. Aber schon in diesen Bildern behauptet sich eine eigene, zarte und leuchtende Farbgebung.

Später befreite Ben-Antar auch seine Form. Linien und Felder auf getöntem Grund, wie ein vages Gitternetz des Verstandes über die hellen Gefilde des Traumes gespannt, oder lineare Zeichen — wie arabische Schriftzeichen gesetzt — als Symbole einer zu Farbe und Linie, Klang und Melodie eingeschmolzenen Wirklichkeit verraten unübersehbar den maghrebinischen Künstler.

Diese Schwerelosigkeit — ein Ergebnis strenger kompositorischer Zucht und malerischer Disziplin —, zu der die Besten der abendländischen Abstrakten erst mühsam hinfinden mußten: für den Algerier Ben-Antar bedeutet sie offensichtlich ein Zurückfinden zur uralten Kultur seines Landes. H. N.

BADEN-BADEN

Aus der Zeit um

Rehabilitation

Schauberg,
Ausstellung
Psalzisten
Besten
Pavillon.

en

um ersten-
Publikum.
öffnungen
Bespre-
Ausdruck
ind von
(weißer
spär-
abstrakt
er eine
ouquier,
Bild bei
dürfte
man

aise
ene
us
it
e

4

køb af medicin. Det vidste hverken min
hund eller jeg.

Og kunsthandler *Svend Hansen* fortæller, at han har fået fat i en hundefilm i farver. Den er lavet af *Arthur Køpcke*, den internationalt kendte kunstner, der også har lavet sine happenings i København. I hundefilmen optræder ikke en eneste hund. Hvordan kan det så være en hundefilm? Jo, man ser verden med hundens øjne. Man ser paneler, trapper, masser af pigeben, stole- og bordben — men øjet når aldrig højere end en lille gravhunds. Engang imellem vender verden endda helt om på siden. Det er når den letter ben. Ove Sprogøe skal læse en tekst til filmen. Den er skrevet af John Cage og er på 52 ord.

